

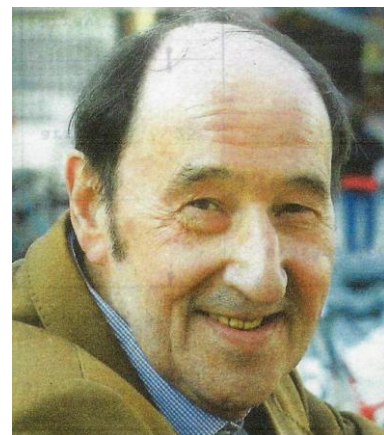
Windens Johnny °1948

Jeugdijaren

Johnny Windens werd op 15 juli 1948 geboren in Ninove, als jongste zoon van Arthur Windens en Margaretha Gautswilders. Uit dit huwelijk werden drie zonen geboren. Johnny was een nakomer. Zijn broers waren meer dan tien jaar ouder dan hij.

Veel weelde viel er niet te rapen in het gezin Windens-Gautswilders. Moeder was huisvrouw en vader werkte in de koolmijnen, waardoor hij longproblemen kreeg en moest stoppen met werken.

Johnny groeide op in Ninove. Tijdens de middelbare studies aan het Atheneum van Ninove volgde hij de richting economische wetenschappen. Johnny was blijkbaar een goede student. Hij wilde verder studeren aan de universiteit, maar dat konden zijn ouders niet betalen.

Actieve loopbaan

Toen Johnny 18 jaar werd, moest hij gaan werken. Hij startte als klasseerder bij de Postcheck. Nadien slaagde hij in een examen als opsteller bij diverse departementen. Vanaf 1966 kon hij als boekhouder aan de slag bij het Ministerie van Financiën, bij de Dienst Belastingen in Brussel. Daar verdiende hij twaalf jaar zijn dagelijks brood als boekhouder. Door zelfstudie kon hij zich opwerken tot dienstdoend ontvanger.

Johnny Windens stapte in het huwelijksbootje met Nicole Van de Sijpe. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren, een zoon en een dochter. Aanvankelijk liep alles van een leien dakje. Zij vormden een gelukkig gezin. Ondertussen hadden ze ook al een eigen huis. Maar toen kwam er een haer in de boter. Het huwelijk liep op de klippen. In 1976 volgde de scheiding. Johnny was toen 28 jaar. Via het gerecht eiste zijn ex-vrouw de helft van Johnny zijn wedde. Daar ging hij niet mee akkoord. Johnny zorgde er daarom voor dat hij geen inkomen meer had... In 1978 gaf hij zijn ontslag bij de dienst financiën.

Via de Rechtbank in Dendermonde zorgde Johnny ervoor dat zijn kinderen niet bij hun moeder mochten blijven. Zijn zoon kwam terecht bij de schoonouders, zijn dochter bij haar meter en peter, die geen kinderen hadden.

Landloper

Johnny Windens nam zijn intrek in een piepklein studioke. Aanvankelijk kon hij niet gaan stempelen. Om toch een inkomen te hebben, deed hij (in 't zwart) markten. Daarna stapte hij naar het OCMW om hulp te zoeken. Hij vond opnieuw werk, maar een jaar later ging het bedrijf failliet. Daardoor kon Johnny vanaf dan wél gaan stempelen. Maar omdat er officieel een grote achterstand was van het alimentatiegeld gingen al die centen, via de gerechtsdeurwaarders, naar zijn ex.

Op een keer stonden de gendarmen aan zijn deur om te vragen of hij nog zinnens was om die achterstallen te betalen. Johnny antwoordde: "Ze heeft al twee miljoen frank gekregen. Dat is genoeg. Ik zit nog liever in de bak, dan nog één cent te betalen." De rijkswachters adviseerden hem om landloper te worden. Dat was helemaal nieuw voor hem. Johnny (43 jaar) verliet zijn studioke en hij meldde zich in december 1991 bij de politie als landloper. De rechter bevestigde

dat. Zo belandde hij eerst een paar dagen in de gevangenis van Mechelen. Daarna verhuisde hij naar de landloperskolonie van Wortel. Johnny was een zogenaamde "primaire landloper" omdat hij slechts een keer veroordeeld was, niet voor dronkenschap maar wegens landloperij.

Binnen in de gevangenis werkte Johnny Windens overdag in de drukkerij en vanaf 1992 hielp hij 's avonds in gevangeniswasserij. Daar werkten twaalf man en in een aparte afdeling nog eens zes man. Naast het wassen zelf gebeurde daar ook het plooiën van de was. Johnny was ook verantwoordelijk voor de boekhouding. Voor elke persoon berekende hij het loon, rekening houdend met het aantal stuks en met de moeilijkheidsgraad van het werk. Met het geld dat de landlopers daarvoor kregen, konden ze iets extra kopen in de kantine.

En toen kwam 1993...

Toen in 1993 de Wet op de Landloperij werd afgeschaft, mochten alle landlopers vertrekken. Voor de meesten moest de directie op zoek naar een nieuwe locatie waar ze zouden mogen verblijven. Omdat dit (soms veel) tijd in beslag nam, werd een uitdoofregeling getroffen. In Wortel maakten twaalf personen gebruik van deze regeling. Hun statuut werd gewijzigd van "landloper" naar gestrafte met een straf van onbepaalde duur. Zolang er geen oplossing was gevonden, mochten deze "landlopers" in Wortel blijven. Ze mochten zelfs enkele dagen op verlof gaan, maar als ze niet op tijd terug waren, werd dat beschouwd als een definitief vertrek.

Een keer of vier per jaar vroeg Johnny Windens verlof om eens naar buiten te kunnen gaan, naar Antwerpen, naar Ninove of naar Mechelen. Tijdens een verlof in Blankenberge vernam hij dat zijn schoonvader was overleden. "Op zo'n moment mist ge uw kinderen en familie wel, natuurlijk", mijmert Johnny.

Op een andere keer arriveerde Johnny in een bomvolle café in Antwerpen. Er was geen plaats om alleen te zitten. "Een dame deed toen teken dat ik tegenover haar mocht zitten. En zo is het begonnen," vertelt Johnny. "Die dame is nu mijn Bulgaarse vriendin. Tweemaal per jaar komt ze naar België om mij te zien."

KG

Bronnen

- > Interview met Johnny Windens in dec. 2015.
- > Saskia Van Nieuwenhove en René De Witte, "Johnny is één van de laatste vier landlopers in België.", artikel in een tijdschrift.
- > Cavagakaarten van de Rijksweldadigheidskolonie van Wortel.